

Na vernih duš spomin.

Vesel je spomin o živih prijateljih, znaneih in dobrotnikih; ljubezen nas veže ná - nje. A milo - otožen in vzvišen nad pozemske stvari je spomin odmerlih; upanje, da se bodemo spet videli, nas povzdiguje k njim. In baš denes tisti, ki o pokojnih žalujejo, gredó ven na obrástene gomile, pokrivajóče pozemske ostanke ónih, kateri so jim bili dragi.

Cvetóči venci lepšajo grobe, in cvetíce dehté prijazno vonjavo. Tu leži venec od lilij, v spomin nedolžnosti; tam vidim rožen venec, znamenje serčne ljubezni; venci od beršlina in zímzelena so po grobéh zvestih prijateljev. Tukaj cvetíce lepo cvetó, a drugód priroda umira; zdi se mi, kakor bi nas hotele opominjati nekdanje večne pomladi.

Tudi lučice goré po grobéh, a ko se zvečerí, zasvetijo lučice gori na nebu. Zvezde tako prijazno migetájo, kakor bi gledali na zemljo vsi tisti, katerih trohljiva telesa spé v mirno-tihih grobih. A človeku se vzbudi upanje in tolažba, da se kedaj bodemo vsi zopet videli!

F. Rup.

Česke pripovedke o Kristu.

(Nabral S. Meglič.)

1. Kako je sraka nastala.

Ko je še Jezus po zemlji potoval, preoblečen v prosjaka, da bi ljudi razpoznaval, prišel je h kmetici, ki je pekla. Jezus je poprosi malo kruha. „Ljubi mož, sedaj ga baš nemam,“ kmetica odgovori, „ker testo se stoperv kvasí; pridi pozneje ter spečem ti hlebček.“ Jezus je bil o nežnem čutu kmetske žene zeló razveseljen ter je na tihem testo oblagoslóvil, in hlebi so zeló narastli. Največji je bil tist, katerega je kmetica Gospodu namenila, da-si je bilo poprej testo najmanjše. A za nekoliko ur Jezus pride zopet kmetici pred vrata in je poprosi obétanega kruha. Kmetica pomolivši glavo skozi vrata zakričí zmerjáje: „ne dam nič, kruh je prevelik, sama ga hočem snesti!“ Potem jezno zaloputne vrata. A ker je bila tako lakoma in je besedo pogazila, razserdil se je Gospod in jo naúmil kaznjevati. Zmerjajočo kmetico je izpreménil v belo srako, katera se je na pol sè sajami umazala, skozi dimnik letèč. Taka še vedno po drevji leta; še zmirom je lakoma, niti zmerjanja se nij še odvadila.

2. Kukavica.

Praznik „Marijnega oznanjevanja,“ kateri nij samo dan učlovečítve našega Gospoda, nego (kakor govore) tudi njegove zvelíçalne smerti dan, bil je v starih časih tako skerbno praznovan, da še ljubi ptički so bili dolžni počivati ter nijso smeli gnjezd nanašati. Sama kukavica nij hotela Jezusu zaslužene svete čestí dajati; nanašala je še pridneje nego li druge dní. Zato jo je Jezus kaznjevál, da od tedaj nikjer nema ni mirú ni pokoja ni svojega gnjezda. Taka je in taka ostane.

3. Jagode.

Gospod se je sam izprehajal po zelenem gozdu, kjer najde deklico, ki je v verč nabirala rudečih jagod. „Kaj tukaj nabiraš, devica?“ vpraša Jezus. „Ničesa ne nabiram,“ odgovori deklica čemerna, ker se je bala, da ne bi kaj jagod njemu dala. Jezus odgovori: „ako ničesa ne nabiraš, naj nikoli nič ne ostane!“ Od tega trenutja so jagode izgubile nasitljivo moč; uživaj od njih dokler koli, vendar ostaneš lačen.

4. Želva.

V nekej vási je živela kmetica tako lakoma in terdoserčna, da je še svojega otroka stradála. Nekedaj je baš pekla, ko star prosják v hižo stopi ter je poprosi kruha. „Idi v božjem imenu, ubogi prosják,“ reče kmetica: „jaz ti ne uterpím ničesa podariti, ker sem sama zeló uboga.“ Prosják žalostno zmaje z glavo ter je zopet poprosi kruha. A kmetica mu odgovori z licemérno prijaznívostjo: „pojdi v druge hiže in za uro se poverni; v tem bode kruh uže pečen ter potlej ga kosec dobodeš.“ Prosják se poslovi in odide. Za nekaj časa kmetica pokliče svojega otroka in mu reče: „jaz se skrijem pod ta koš, a ti reci prosjáku, da sem šla k bolnej sosédi; naj otide v božjem imenu.“ Potem se skoplje kmetica pod koš (pletarico). Kar prosják stopi v sobo in poprosi obétanega kruha. Otrok mu reče, kakor je mati veléla; vendar ostane prosjak na pragu. „Matere nij doma,“ povzame otrok, „šla je k bolnej sosedi. Iдите v božjem imenu!“ — „Otrok, lažeš!“ odgovori prosják. Njegov glas je hrúmel ozbiljno in krepko. „Tvoja mati je domá tam skrita pod pletarico. Ker je to storila z lákomosti, da gládnemu prosjáku nij dala kosca kruha, naj tudi po sedáj ostane pod ovo pletarico ter naj se s težavo dalje premiče, dokler ne opótuje vse zemlje!“ Ko prosják to reče, izgine. Ta prosják je bil sam Jezus. Njegova grozílina beseda se je izpolnila. Ubogi otrok nij potem svoje matere uže nikoli videl, ker je bila prestorjéna v — želvo! Sedáj lazi po dolzem in širocem svetu težavno in brez pokoja. Rešilna ura jej bode stóperv sodnji dan bíla; tedaj izveličar oprostí greh njene lákomosti.

A t i l a.

I.

Atila je bil — imenujejo ga tudi božjo šibo — kralj Hunom, kateri se v naših pripovedkah zovó psoglavci. Od teh divjih ljudj je šel tolik strah po zemlji, da zato slovenski narod še zdaj priča: psoglavci je znal lajati in govoriti; najpervo je zalajal potem izpregovóril. Atila je 452. leta vojsko zgernil na Lahe in mej tem potom do tál razgradil tudi Ljubljano, tedáj Emono imenovano. Prišel je v forlansko zemljo, katero je nadvladal ter odgnal iz nje premnogo ljudj. Mej njimi je zajét bil otrok Levpih, ki mu je v hunskih bojih pomorjeno bilo vseh pet bratov. A Levpih je želel Hunom uhítati in zopet zbežati domóv. Bilo je, da res pobegne, s soboj vzešši lok in strele ter malo jedí; a nij vedel kám. Pridruži se mu volk, da mu je pot kazal. Zver se je često